

РЕШЕНИЕ

№ 2334

гр. София, 29.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12656** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.)

Образувано е по жалба на Л. А. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], лично и като управляващ и представляващ [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 492 от 01.10.2019 г. на Комисия за защита от дискриминация (КЗД) по преписка № 101 по описа за 2015 г., с което се:

1/ **УСТАНОВЯВА**, че: [фирма], ЕИК[ЕИК] , представлявано от изпълнителните директори: Л. Х. и Е. М. не е осъществило нарушение на забраната за дискриминация по признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“ по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., във вр. с чл. 4, ал. 1 от с. з., спрямо Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма].

2/ **УСТАНОВЯВА**, че: [фирма], ЕИК[ЕИК] , представлявано от изпълнителните директори: Л. Х. и Е. М. не е извършил нарушение на чл. 37, ал. 1 от ЗЗДискр., спрямо Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма].

3/ **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** жалба с вх. № 16-20-197/27.02.2015 по описа на КЗД, подадена от Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма], като неоснователна.

Жалбоподателят излага съображения за неправилност, незаконосъобразност и немотивираност на обжалваното решение на КЗД. Твърди, че в същото не са обсъдени съображенията и възраженията посочени в жалбата, както и в допълнителните

становища, което нарушавало правото му на защита. Сочи, че КЗД е пренебрегнала основния принцип в производствата пред нея, че доказателствената тежест е на ответната страна. Моли процесното решение да бъде отменено изцяло. Евентуално, моли делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на КЗД. Претендира разноски направени пред КЗД, както и в настоящото производство.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят в лично качество и като представляващ [фирма], се представлява от адв. А. и адв. Радиева, които поддържат жалбата и молят за отмяна на атакуваното решение. Считат, че се касае за проява на дискриминация при неотпускане на ипотечен кредит. Претендират разноски по представен договор за правна помощ. Правят възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар по договор от 03.12.2018 г.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация, редовно призована, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна [фирма], редовно призована, се представлява от адв. Д., който оспорва изцяло жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа становището си пред Комисията и в писмените възражения по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки. Представя списък на разноските като претедира присъждане на такива.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, както поотделно, така и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по преписка № 101/2015 г. е образувано с Разпореждане № 234/17.03.2015 г. на Председателя на КЗД. Комисията е сезирана с жалба вх. № 16-20-197/27.02.2015 г., подадена от Л. А. С., представляващ и управляващ [фирма], срещу [фирма].

Предвид оплакванията за дискриминация по признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“, образуваната преписка № 101/2015 г. е разпределена за разглеждане на Петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация. С Решение № 381/29.09.2015 г. производството по преписката е било прекратено. Решението на Комисията е било обжалвано от Л. С. пред Административен съд София-град, като е образувано адм. дело № 11107/2015 г. по описа на АССГ. С Решение от 28.03.2016 г. АССГ, Второ отделение, 24 състав е отменил Решение № 381/29.09.2015 г. на КЗД и преписката е била върната за продължаване на производствените действия по нея, съобразно указанията, дадени в мотивите на решението.

В жалбата си С. сочи, че в периода 2007г. до 2011 г. представляваното от него дружество [фирма] е инвестирало в бизнеса си 600 хил.лв. собствено участие и реализирало стоките си в 8 европейски страни, в Швейцария и Турция. През 2007г. дружеството закупува собствено производствено и складово помещение от 1500 кв.м. /по оценка след подобренията на двама независими оценители, между 1 200 000лв. и 1 300 000лв., а по оценка на УКБ - 900 000лв./ През 2007г. се финансира ПУП на кооперация "Червен мискет"- [населено място], с цел да се пристъпи към закупуване на прилежаща земя за бъдещите инвестиционни намерения. През 2009г. е бил увеличен капитала на дружеството на 117 000лв. /100 дяла по 1 170 лв./ През 2009 г. била закупена линия за рязане на билки и почистване на дрогите тях. През 2010 г. била закупена от държавата прилежаща земя към постройка от 16 042кв.м. През 2011г. приключило дългогодишно предпроектно проучване /стартирало през 2005г./.

На 14.09.2011 г. в ДФЗ бил входирн проект по мярка 123 за развитие на селските райони. Проектът бил разработен от екип от 14 човека, двама от които били доценти по технологичния процес, един доктор на биологическите науки по цялостния проект. На 04.05.2012г. дружество [фирма], подписва с ДФЗ договор № 02/123/00607 за изпълнение на инвестиционен проект по мярка 123 за развитие на селските райони на стойност 2 278 000лв., одобрени разходи 1 794 000лв. и субсидия от 897 000лв., с разкриване на 27 работни места, до 2018г. - 44 работни места по постоянни трудови договори и брой на сезонните работници - от 250 в момента на 1 000 до 2018г. След началото на финансовата криза и паниката, която настъпила С. направил разход от 3 800лв. за проучване на повече от пет банки. Избрал УКББ АД, както и УКББ АД избрала дружеството му. Твърди се, че „банката избрала „В.“, тъй като дружеството надвишило 1 000 000 лв. нетни приходи от продажби. Посочва се, че J. С., представляващ [фирма] избрал УКББ АД, тъй като директорът на УКББ АД - К., В. Ж. и регионалният директор П. Й., убедили С., че могат да работят успешно. През 2011г. преди още дружеството да пристъпи към довършителните работи по проекта Ж. и Й. запознали централата на УКББ АД с предстоящия инвестиционен проект и приблизителната му стойност в размер на 1 800 000лв. - 2 000 000лв. След проблемите, които възникнали по програма „С.“, С. поискал да бъде сигурен във финансирането на планове си, в противен случай не би инвестирал 150 000лв. в проекта. Твърди се, че В. Ж. (от 01.2012г.) бил пенсионер, но негласно продължил да ръководи клона в К.. В жалбата е посочено, че след 14.09.2011 г. и до края на същата година В. Ж. посетил С. три пъти, с искане жалбоподателят да смени строителната компания, с която имал подписан договор. Според изложеното строителната компания трябвало да бъде сменена с предложената от Ж. - [фирма]. За това твърдение е отразено, че имало и свидетели. Отбелязва, че при проверка можело да се установи, че финансираните от УКББ АД в региона инвестиционни проекти, както и ремонтите на филиалите на УКББ АД, в Бургаска област, са извършени от [фирма]. В жалбата се твърди, че дни преди Ж. да се пенсионира (месец януари 2012г.) С. бил помолен да отиде в К.. Твърди се, че пред половината служители на клона, Ж. помолил С. да купи стоката на негов колега от К., който имал закъснение с вноски към УКББ АД. Уточнява, че стоката била с лошо качество, за която жалбоподателят не би платил преди реализацията ѝ. С. информира, че взел решение да я закупи - заплати, в интерес на отличните отношения, които имал с УКББ АД, като за това решение не е бил притискан. На излизане от банката С. бил помолен от Ж. да го изчака, след което му подал няколко листа. За период от 10-15 дни, преди подписване на договора с ДФЗ, новият директор на филиала Т. К., помолила С. от нейно име и от името на П. Й., да отиде до офиса в К., за да бъде представен на директора на „Банкиране на дребно“ на УКББ АД П. Д., като управител на най - добрата фирма в региона, категорията малки и средни предприятия. Служителката уверила С., за това, че „при вас нещата ще се случват“.

Жалбоподателят сочи, че на 04.05.2012 г. подписал договор с ДФЗ, а на 08.05.2012г. в УКББ АД - Б. по време на работна среща, Й. дала указания на И. К. да започнат работа по исканията за кредитиране, които С. посочил. Според изложеното, в прав текст С. бил информиран да смени строителната компания и строителния надзор. На тази среща присъствали от страна на [фирма] С. и С. Г., негов помощник, а от страна на УКББ АД - П. Й., регионален директор „Банкиране на дребно“- [населено място], С. А., регионален риск-мениджър-Б., Т. К.-директор УКББ АД - К., И. К., мениджър

„Малки и средни предприятия" и личен banker на [фирма]. Жалбоподателят твърди, че при всяко негово посещение в офиса на УКББ АД - К. до 2-3 мин. след него се появявал и В.Ж., който вече бил пенсионер. Според С. присъствието на Ж. означавало, че той негласно ръководи филиала. Твърди, че е разговарял с Т. К. само в присъствието на Ж.. По спомени на С., в края на месец май бил посетен от управителя на [фирма], като последният информирал С., че е изпратен от Ж., във връзка с офертата на „Топ строй декор", с която жалбоподателят имал подписан договор. Собственикът на [фирма] поискал офертата, за да види параметрите и да предложи своята с по-ниска цена. Дружеството на С. продължило да работи по кредитирането, с документите и линейните графици на „Топ строй декор". В жалбата са пресъздадени разговори на посочените по - горе лица, които според изложеното са убеждавали жалбоподателя Л. С. да смени строителя. В жалбата е отразено, че когато служителите на УКББ АД разбрали, че С. няма намерение да смени строителната компания, всичко се преобърнало. Лицата Т. К. и В. Ж. (служители на банката) уведомили С., че „Рискът" отказал сделката, тъй като „числата" били лоши. С. поискал среща със С. Д., шеф на клоновата мрежа ЦУ на банката, но „местната група /филиал и регион/" организираща среща с Д. П., експерт в централата на УКББ и подчинен на Е. К.". На тази среща освен С. присъствали С. Г., Т. К. и И. К.. Жалбоподателят бил информиран, че „Рискът" искал да бъде върната от 01.01.2013 г. до април 2013 г. сумата в размер на 250 000лв. от действащите кредити. Пояснява се, че при заявено увеличение на оборотното финансиране на 1 200 000лв. и изпълнение на инвестиционен проект, това на практика означавало „внезапна спиранка на бърз влак - неизпълнение на проекта и загуба на субсидия от близо 900 000лв.". В жалбата и в доклада заключение подробно е отразена водената кореспонденция с банка УКББ АД.

Жалбоподателят посочва още, че в края на м. юли, началото на м. август 2012 г., бил информиран от Ж. и К., че ще има сериозни проблеми с банката и ще фалира. С. сочи, че от сметките на дружеството (има предвид 18 месеца назад от 01.04.2012 г.) са били превеждани по 27 000лв. месечно на кредиторите, без никакво забавяне. В същото време, дружеството осигурявало финансово стопанската си дейност и социалната политика /докладна за финансиране на инвестиционния проект.

Сочи, че на 01.09.2012г. изпратил писмо изх.№ 87/01.09.2012г. до централата на УКББ АД, отдел „Клиентска удовлетвореност"; „Риск"; „Вътрешен контрол" и до О. на Република България. На 11.09.2012г. получил отговор от „Клиентска удовлетвореност", в който било заявено, че не му е оказван натиск за смяна на строителя. Твърди, че проверката била извършена от Т.К. и П. Й., служителите, срещу които С. подал сигнала. Два часа по-късно върнал отговор, с прикрепено писмо - становище на проектанта „Метал 99". На 13.09.2012г. при случайна среща с В. Ж. в [населено място], станало ясно, че последният бил много добре запознат с писмата на С. до УКББ АД. Изложено е мнение, че с поведението на служителите си УКББ АД нарушавали „ангажимента си за зачитане на човешките права". На 04.10.2012г. С. разкрил разплащателна сметка в лева и в евро в УКББ АД - [населено място] и депозирал искане за смяна на региона, но нямало реакция.

Уточнява, че на 16.10.2012 г. изпратил писмо изх. № 102/16.10.2012г. до централата на УКББ, с което поискал отговор на определени въпроси. Отново не последвала реакция. Отделно се твърди, че дружеството нямало спад на финансовото състояние към м. юни 2012г., сравнено с декември 2011г. Добавя, че на 23.12.2012г. получил

писмо подписано от г-н П. Д., като добавя, че същото било изготвено на български, а за лицето подписало същото С. сочи, че не говори български език. Счита, че същото било подписано без на П. Д. да е било разяснено какво подписва. В това писмо било отразено, че нямало нарушение на правилата на банката и кредитната политика. Поддържа доводи, че правилата за [фирма] били различни за разлика от [фирма] и [фирма].

Добавя, че срещите, които провел със служителите на банката, били с лицата, които С. обвинявал в злоупотреба със служебно положение и които са го подложили на изнудване. След 01.09.2012г., въпреки уверенията на „Клиентска удовлетвореност“, че ще има среща с директор от централата на банката, никой не се е срещал и разговарял с жалбоподателя във връзка с подадените сигнали и жалби. На 15.11.2012г. С. спрял да обслужва кредитите в УКББ АД, а до този момент представляваното от него дружество [фирма] не е закъснявало нито ден с плащанията си към банки, данъци, осигуровки, заплати. Информира, че само за периода 20.10.2012г. - 10.11.2012г., през сметките на фирма „В.“ в УКББ АД, са минали над 200 000лв.

В жалбата подробно е отразена хронологията на събитията. С. отбелязва, че целта му била да накара представителите на банката да разговарят с него по проблеми, които били натрупани, но срещи и разговори така и не били проведени. Жалбоподателят сочи, че два месеца по-късно и в нарушение на Наредба № 9 на БНБ, към 30.01.2013г., представляваното от него дружество [фирма] е била дадена като загуба към Централен кредитен регистър. В извадките от ЦКР фигурирали и малки суми на забавени плащания за погасени кредити, които не били отразени в предните издания на ЦКР. Според жалбоподателя, „...действайки по този начин, ми казаха: „ще те фалираме и трябва да покажем, че си черен...ще ти направим лошо досие...“.

Последвала кореспонденция с директора на УКБ-К. Т. К., последната многократно била молена да уреди среща с представител и аналитик от централата, тъй като според С. проблемът не е бил само в договор № 21, а имало много проблеми.

Добавя, че за целта предлагал транспорт, осигурен от „В.“ до С. и обратно. По-късно изпратил и нотариална покана до Изпълнителният директор на банката - Л. Х., който можел да реши проблемите, без да се налага да се информират институции извън банката. Това, обаче, не се случило. В жалбата са визирани и правилата на УКББ, като на стр. 8 е отбелязано, че по искането за инвестиционно кредитиране няма произнасяне на кредитен съвет на банката.

На 27.12.2012 г. С. депозирал жалба до управление „Банков надзор“ на БНБ. На 25.01.2013 г. получил отговор от Т. Т., директор на управление „Банков надзор“. Соци, че от страна на БНБ не е правена проверка, а отговорът адресиран до него съдържал информация изпратена от УКББ АД. Жалбоподателят депозирал жалба и до министъра на икономиката и енергетиката от дата 27.12.2012г., която била препратена до КЗК. Добавя, че в началото на януари подал жалба до Президента на Република България и до Председателя на КЗК. На 11.03.2013г., 67 дни по-късно от президентството му било препоръчано да си наеме адвокат.

Твърди се, че на 01.03.2013 г. КЗК сезирала ВКП (под №3174/201 Зг. V, ж.), а на 05.03.2013г. С. депозирал изложение до ВКП. И двете преписки били изпратени под № 3174/2013г. V, ж. на 07.03.201 Зг. до Окръжна прокуратура [населено място], по които все още се работи.

За периода 12 - 14.02.2013 г. във [фирма] били получени нотариални покани на УКБ относно дължими 500 000лв. и лихвите по договор № 663271 А и договор № 756288

А, без същите да бъдат изискуеми. Жалбоподателят заявява, че е надвнесъл в УКББ АД повече от 23 000 лв., лихви и такси, изчислени погрешно, на база грешни договори, които цитира. Пояснява, че на 14.02.2013 г. изпратил нотариални покани до ИД на УКББ АД, като получил отговор от „Клиентска удовлетвореност“, който нямал нищо общо с поставените от него въпроси.

Жалбоподателят депозирал изложение под № 07-00-11/13.03.2013 г. на 13.03.2013 г. до ИД на БСК Б. Д.. Добавя, че това била единствената институция, която му обърнала внимание. Посредством БСК била осъществена връзка между него и юридическата компания „SA-консулт“ и М. Т., директор в БСК. Според изложеното, лицата започнали преговори с банката. Отново били изпращани писма до банката от адв. А. и Т., като се посочва, че за период от 85 дни (визира се датата 27.06.2013 г.) била проведена среща с представител на УКББ, в лицето на г-н С. от „клиентска удовлетвореност“, П. и Д. М., събиране на кредити, който поискал да му се представи бизнес-план, получен 4 дена по-късно. На проведена втора среща (датата не е отразена) от страна на служителя М. се поставил въпросът с обезпеченията. След срещата жалбоподателят получил писмо от М. на електронната поща с предложение да бъдат преподписани „сгрешените договори“ и да се отпуснат 50 000 лв., като след 6 месеца отново можело да се обсъждат варианти. Това според изложеното в жалбата, означавало да бъде изгубена субсидия в размер на 900 000 лв.

Междувременно съдебен изпълнител направил опис и оценка, проведен търг и продажба на някои от машините на дружеството.

В отговор на поредно писмо чрез електронната поща, С. получил отговор от М., че се работи приоритетно и ще го държат в течение. Според изложеното, имало несъответствие в паричните потоци. Жалбоподателят задава риторичен въпрос: „Каква е разликата във финансовото състояние на дружеството към 31.12.2011г., май 2013г., при представянето ми на П. Д. - по-добро е, над 200 000 лв» кредити но малко“.

По искането на С. за кредитиране, банката направила стрес-тест, в който реалната ЕБИТДА на фирмата била намалена със 70%. Разяснява се, че ЕБИТДА показва кредитоспособността на дружеството, същата се изчислява на база исторически данни на фирмата, които данни са подадени в Банката, данни от Търговския регистър и НАП, като тези данни са официални данни и никой няма право да ги променя. Изложено е мнение, че данните били нагласени така, че [фирма] да не получи финансиране.

В заключение се поддържат доводи, че С. и представляваното от него дружество са били подложени на пряка дискриминация и по-неблагоприятно третиране от страна на УКБ по повод искане за

отпускане на банков кредит, изразяващо се в поставяне в привилегировано положение на фирмите [фирма], ЕИКЛ47153712, и [фирма], за сметка на Л. С. и [фирма].

Относно личното положение и имущественото състояние, е отразено следното: „...Личностният характер на дискриминацията се изразява чрез негативното отношение към мен като управител на [фирма], защото пиша жалби срещу УКБ и нейните служители. Общественият характер на дискриминацията се изразява в това, че не искат и не допускат фирма [фирма] да работи и да печели. И. характер на дискриминацията се изразява в това, че УКБ толерира фирми, които не плащат задълженията си, защото приходите им не могат да ги покрият, но, въпреки това им отпуска нови кредити, а на [фирма], която е с отлични показатели и към момента на подаване на искането за кредит е плащала редовно и без закъснение задълженията си и чиито приходи доказано покриват задълженията към банката, отказва кредит, който, освен всичко друго, е бил обезпечен с Договора, сключен с ДФЗ за изпълнение на инвестиционен проект по мярка 123 за развитие на селските райони на стойност 2 200 000лв., по който [фирма] ще получи субсидия от фонда е размер на 897 000лв. В последното се включва и изнудване за смяна на определената строителна фирма с фирма [фирма], приближена на УКБ“ (цитат от жалбата).

Формулираните искания са КЗД да установи дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“.

В писмени бележки под № 16-20-679/30.09.2019 г. С. поддържа оплакванията си за дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“. Счита, че визираните в жалбата длъжностни лица са действали в нарушение на разпоредби от Закона за кредитните институции.

По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр. и е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните материали, както и да посочат други доказателства, каквито намират за нужни.

С вх. № 50-00-32/28.05.2018 г. е депозиран писмен отговор на [фирма] ([фирма]), представлявано от Изпълнителните директори: Л. Х. и Е. М., чрез С. И. Д. -И. - гл.юрисконсулт, преупълномощена от В. Ц. Д., Директор Управление „Правно“, съгласно пълномощно, рег. № 6378/2016г. Считат подадената жалба за недопустима, неоснователна и недоказана.

Считат, че твърденията в жалбата, не са предмет на регулиране от ЗЗДискр., а се основават на договорна свобода, правно регламентирана в

чл.9 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). В чл.19 ал.1 от ЗПУПС/отм /, приложим през периода, за който се отнасят, е залегнало правото на платежните институции да отпускат кредити при изпълнение на законовите изисквания и преценка на риска, но не и задължение на всяка цена да отпускат кредити. Обръщат внимание, че право на всяка една от страните по една търговска сделка, каквато е кредита, е да прецени да я сключи или не. Страните са равнопоставени и поради тази причина няма как да има дискриминация.

В допълнение е изразено мнение, че производството по преписката е било образувано след изтичане на преклузивните срокове и по чл.52 ЗЗДискр. и чл.34 ал.2 от ЗАНН. Обръщат внимание на обстоятелството, че твърденията в жалбата били, че от страна на банката били извършени нарушения на ЗЗДискр. за периода 2011 - 2012 год., като към датата на образуване административното производство пред ЗЗДискр. давността е изтекла.

Относно основателността на жалбата, излагат доводи за неоснователност и недоказаност на същата. Ответната страна се позовава на разпоредбата на чл.9 от ЗЗДискр. относно изискването на законодателя спрямо страната, която твърди, че е дискриминирана да представи факти, че е налице дискриминация. В тази връзка поддържат тезата, че в жалбата са изложени само и единствено твърдения, които са в пълно противоречие с установеното от съда в мотивите на наказателното дело, по повод убийството на служителката на банката П.И., които се ползват със задължителна сила и в които категорично е казано, че след обстойна проверка от наказателния съд е установено, че причините за отказ от отпускане на инвестиционния кредит са чисто финансови, поради влошено финансово състояние на фирмата.

Отбелязват също, че задължителната сила на установеното в мотивите по влязло в сила решение на наказателния съд не може да бъде опровергавана с неподкрепени твърдения, още по-малко с ново преразглеждане, тъй като е налице влязъл в сила съдебен акт. Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр. изискванията за разпределяне на доказателствената тежест, установени за производствата за защита от дискриминация и в чл. 8 от Директива 2000/43 и чл. 10 от Директива 2000/78 повеляват прехвърляне/ преместване на доказателствена тежест върху ответника, само когато ищецът докаже факти, че спрямо него е извършена дискриминация.

В становището е отразено, че има влязло в сила Решение от 17.11.2014 год. на Бургаски Апелативен съд по н.о.х.д. № 116/2014 год. , с което е потвърдена присъда № 101/ 19.06.2014 год. на Бургаски окръжен съд по

н.о.х.д. № 364/ 2014 год., с която жалбоподателят е осъден на основание чл.116, ал.1, т.1 и т.9 от НК с лишаване от свобода за срок от 20 години, затова, че на 23.09.2013 год. предумишлено е умъртвил длъжностно лице по повод изпълнение на службата му, а именно П. Й. - Регионален директор „Банкиране на дребно“, Филиал Б. на [фирма]. В становището е отразено, че видно от мотивите на решението, съдът изрично е направил следният извод: " от съвкупната преценка на доказателствата се установява, че причините да бъде отказан инвестиционен кредит на подсъдимия били лошите финансови показатели на фирма [фирма] и непредлагане на адекватно обезпечение и непосилност, поради което старши риск мениджър дал отрицателно становище за неговото отпускане". Също така мотивите си съдът е изложил след изслушване на свидетелски показания, експертизи и писмени доказателства, че отказът от отпускане на кредит е по-чисто финансови причини и не е оказван какъвто и да било натиск за смяна на строителна фирма, както и че решаващи са именно финансовите причини. Това решение е потвърдено изцяло от ВКС с решение № 120/ 31.03.2015 год. по к.н.д. № 64 / 2015 год. В проведените наказателни производства пред три инстанции - БОС, БАС и ВКС, всички съдебни инстанции след щателно и законосъобразно проведено съдебно дирене са излезли с категорични мотиви, че причините, поради които е бил отказан кредит на [фирма] са чисто финансови, влошени показатели на фирмата и не са доказани твърденията за оказан натиск върху жалбоподателя. Мотивите по трите наказателни дела, приключили с влязло в сила решение се ползват със задължителна доказателствена сила, поради което следва да се вземат предвид в настоящото производство.

На следващо място, излагат доводи за липса на дискриминация по някой от защитените признаци на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. в хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗЗДискр, като се цитира законовата разпоредба. Отбелязват, че дружество [фирма] не е обект на дискриминация поради това, че някой от членовете му или заетите в него лица е носител на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Отделно сочат, че изначално липсва (не е посочен) признак, липсва и сравнител (обект за сравнение).

Поддържат доводи за това, че в жалбата не са посочени конкретни дискриминационни признаци, а при липсата на каквито и да било доказателства за наличие на конкретни признаци по чл.4, ал.1, ЗЗДискр. по преписка № 101/2015г. не може да се установи какъв е дискриминационния признак, който жалбоподателят твърди, че е осъществен от страна на банката спрямо него.

В писмени бележки под № 50-00-216/31.05.2019 г. ответната страна

[фирма] чрез процесуален представител адв. В. Л.. САК излага подробни аргументи за неоснователност на жалбата.

След приключване на проучването съставът е предоставил възможност на страните по преписката да се запознаят със събраните материали. Проведени са три открити заседания със редовно призоваване на страните по преписката. На 15.05.2019 г. съставът е счел преписката за изяснена от фактическа и правна страна и е обявил за решаване.

С Решение № 492 от 01.10.2019 г. Комисия за защита от дискриминация по преписка № 101 по описа за 2015 г., на Петчленен разширен заседателен състав се установява, че:

1/ [фирма], ЕИК[ЕИК] , представлявано от изпълнителните директори: Л. Х. и Е. М. не е осъществило нарушение на забраната за дискриминация по признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“ по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., във вр. с чл. 4, ал. 1 от с. з., спрямо Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма].

2/ [фирма], ЕИК[ЕИК] , представлявано от изпълнителните директори: Л. Х. и Е. М. не е извършил нарушение на чл. 37, ал. 1 от ЗЗДискр., спрямо Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма].

3/ оставена е без уважение жалба с вх. № 16-20-197/27.02.2015 по описа на КЗД, подадена от Л. А. С. в качеството му на представляващ и управляващ [фирма], като неоснователна.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата срещу оспореното решение, е неоснователна по изложените по-долу съображения:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 65, т. 1 във връзка с чл. 48, ал. 1 и ал. 3 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., доколкото в случаите на множествена дискриминация (§ 1, т. 11 от ДР на ЗЗДискр – дискриминация на основата на повече от един от признаците по чл. 4, ал. 1), компетентен да се произнесе е разширен състав от петима членове.

Решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя, членовете на заседателния състав са определили докладчик и председател на състава, На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в

настоящия случай е изпълнено, както и не е налице особено мнение на член от състава по смисъла на чл. 64, ал. 2 ЗЗДискр.

При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 ЗЗДискр, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

Не са констатирани съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството пред КЗД е образувано въз основа на жалба, вх. № 16.20.197/27.02.2015 г., подадена от Л. С.. Жалбата е отговаряла на изискванията на чл. 51 ЗЗДискр, не са съществували пречки по смисъла на чл. 52 ЗЗДискр. За изясняване на фактическата обстановка е извършена процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от ЗЗДискр. КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становищата на участниците в производството. Видно от проведеното проучване, органът е извършил пълно, обективно всестранно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация. Съгласно чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните писмени доказателства и да изразят своето становище. Съобразно чл. 60-63 от ЗЗДискр. са насрочени и проведени открити заседания, за които своевременно са призовавани страните, приети са и са изслушвани техните становища и са събрани поисканите от тях доказателства. Комисията се е произнесла по допустима жалба, предвид сезирането на административния орган, в срока по чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр. Не са били налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи образуването на производството и разглеждането на жалбата по същество.

За да бъде квалифицирано дадено деяние като дискриминационно трябва да има за резултат нарушаване на принципа на равенство и да е обусловено от защитен признак по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗЗД. Това изисква първо, лицето, което твърди, че е жертва на дискриминация, да докаже *prima facie* дискриминация и второ, лицето, за което се твърди, че дискриминира да не успее да опровергае извода за неравното третиране. Доказването на *prima facie* дискриминация изисква първо, да се установи факта на неравно третиране, на сравнимост на ситуацията, на защитения признак, както и на различието по този признак със сравняваните лица и второ, да се докажат факти, от които може да се направи обосновано

предположение за възможно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак, т. е. за причинната връзка между спорното третиране и защитения признак.

В съответствие с чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр, пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1 (пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна), отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Съгласно § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр, неблагоприятно третиране е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Тоест предпоставките за наличието на пряка дискриминация, съобразно дефиницията на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр са следните: 1) Лицето да е поставено в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица; 2) В конкретния случай това става на основата на признаците "човешки геном", "пол", "раса", "народност", "гражданство", "произход", "религия", "вяра", "образование", "лично или обществено положение", "възраст", "семейно положение" и "имуществено състояние".; 3) Сравними, сходни обстоятелства.

Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр., непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. В § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието "неблагоприятно третиране", а именно - всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. От анализа на цитираните норми следва, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. Липсата на защитен признак означава, че дори и да има различно, неравно третиране то не е дискриминация.

В процесния случай жалбоподателят претендира, че той и

представляваното от него дружество са били подложени на пряка дискриминация и по-неблагоприятно третиране от страна на УКБ по повод искане за отпускане на банков кредит, изразяващо се в поставяне в привилегировано положение на фирмите [фирма] и [фирма], за сметка на Л. С. и [фирма]. Формулираните искания са били КЗД да установи дискриминация по признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“.

За да е налице дискриминационно третиране на юридически лица, то това поведение трябва е насочено към техните членове, които са физически лица. С разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЗДискр. ясно са обозначени субектите, попадащи в тази хипотеза и императивно е регламентирано, че юридическите лица могат да бъдат дискриминирани, но само по определени признаци по отношение на техните членове или заетите лица в него. Тези признаци са установени по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Изброените подробно в чл. 4, ал. 2 от с.з. дискриминационни основания са характерни единствено за физически лица, т. к. с оглед на правния им статут юридическите не могат да бъдат разглеждани в този им аспект. Предвид изложеното, за да е налице дискриминационно третиране на юридически лица, това поведение трябва да е насочено към техните членове, които са физически лица. В този смисъл, настоящият съдебен състав счита, че жалбата по отношение на пряка дискриминация, осъществена от УКБ срещу [фирма] по признаците „обществено положение“ и „имуществено състояние“ е неоснователна и в тази част решението на КЗД е правилно и законосъобразно.

Доказателства за наличие на някой от изброените признаци обаче по отношение на физическото лице Л. С., не са били ангажирани в хода на административното и на съдебното производство. Законодателят не е дал легално определение на защитени признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“. За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човека, защитените признаци „лично положение“ и „имуществено състояние“ нямат еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация (в този смисъл Решение № 225 от 8.01.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11649/2012 г.). Представените по делото доказателства не могат да обективират белег, който е легитимно основание за диференциация на основата на защитени признаци "човешки геном", "пол", "раса",

"народност", "гражданство", "произход", "религия", "вяра", "образование", "лично или обществено положение", "възраст", "семеино положение" и "имууществено състояние". Неустановяването в конкретния случай на релевантно, с оглед на целта на Закона за защита от дискриминация, съдържание на защитени признаци "човешки геном", "пол", "раса", "народност", "гражданство", "произход", "религия", "вяра", "образование", "лично или обществено положение", "възраст", "семеино положение" и "имууществено състояние" прави оспорения акт законосъобразен, тъй като липсата на защитен признак, носител на който е жалбоподателят, лишава твърденията на последния за дискриминация от съществен елемент на фактическия състав. При липса на защитен признак не е налице дискриминация, поради което съдът не следва да обсъжда доказала ли е заинтересованата страна, че правото на равното третиране не е нарушено.

За да е налице дискриминация, не е достатъчно само да се установи по-неблагоприятно третиране, а следва да се установи такова неравно третиране, което е основано на защитен от закона признак и да е налице причинна връзка между защитения признак и неравното третиране, като е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация. По делото липсват твърдения, както и не са установени никакви обстоятелства, които да доказват подобна пряка причинно-следствена връзка.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В случая в тежест на жалбоподателя е да докаже факти, от които може да се направи извод, че равното третиране е нарушено. В съответствие със задълженията си сезирания държавен орган е осигурил пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред него производство, след което е постановил решението си. В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност.

В настоящия случай събраните в хода на административното производство доказателства не подкрепят по никакъв начин твърденията на жалбоподателя, съдържащи се в жалбата до КЗД. Доказателства опровергаващи извода на административният орган не са представени и в настоящето съдебно производство.

По изложените съображения, съдът намира, че решението на КЗД е издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената от закона форма, при липсата на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните норми и целта на закона. Жалбата срещу него се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на заинтересованата страна следва да бъдат присъдени разноски в размер на 500 лева (при доказано платено адвокатско възнаграждение по представения по делото договор за правна защита и съдействие в размер на 5040 лв.).

Съдът определя разноските в по - малък размер от действително платения, при хипотезата на чл. 144 АПК във вр. с чл. 78, ал. 5 от ГПК, тъй като намира за основателно възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност, проведено е едно съдебно заседание, а предвидения с чл. 8, ал. 3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер на възнаграждение за процесуално представителство е 500 лв.

Претенцията за присъждане на заплатено адвокатско възнаграждение в производството пред КЗД, съдът намира за неоснователна. Под "разноски" в процеса, според правната уредба, дадена с нормите чл. 143 от АПК и чл. 78 и сл. от ГПК, следва да се разбират тези парични средства, които страната е вложила във връзка с извършването на определени процесуални действия в хода на съдебното производство. Разходите за процесуално представителство пред административния орган – КЗД не представляват разноски по смисъла на чл. 143 от АПК, подлежащи на присъждане и стоят извън обхвата на отговорността за разноски в това производство.

Ръководен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение № 492 от 01.10.2019 г. по преписка № 101 по описа за 2015 г. на Петчленен разширен заседателен състав на Комисията за защита от

дискриминация.

ОСЪЖДА Л. А. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, пл. „Света Неделя“ № 7, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: